

עדות ראובן מנינג

תושב קרית ארבע שהוסגר לגויים, ויושב בכלא באמריקה

אני יושב בתאי בכלא פדראלי אמריקאני - הרחק מיהדות ומדברים יהודיים. נתבקשתי ע"י ידידי לנסות ולכתוב על ידידי האהוב, ידיד מזמן אחר ומקום אחר. תאי קטנטן, חשוך וקר. שותפים איתי כאן רק אנשי זכרונותי. קשה להעביר לנגד עיני את אירועי העבר. אני שואל את עצמי אם סבלי בהווה חלום הוא או שמא הוא המציאות, ועברי הוא החלום. נתבקשתי להזכר בד"ר ברוך גולדשטיין זצוק"ל, ידידי ומורי, אולם חשש כבד בלבי שיעבור מישהו ליד דלת תאי ויבחין בדמעותי - שהרי לגויים, דמעות סימן של חולשה הן.

פגשתי לראשונה בברוך זצ"ל במרכז הקליטה בקרית ארבע. לא יכולתי שלא להבחין באנושיותו. הדרת פניו אמרה ישר, כבוד וחסד. ככל שהתקרבותי לברוך חשתי עוד ועוד שתכונתו המובהקת היא האמת. לא היה בו ולו שמץ של צביעות. עם התורה שלמד בשקיקה, התפתחה והתרחבה מוסריותו. אם נתגלתה סתירה בין אופיו ותורתו, היה משנה את אופיו, את עצמו, בהתאם לתכתיבי התורה. ברוך, איש האמת לא היה משקר.

לא ראיתיו מעולם מבזבז זמן. מעולם לא דיבר דיבורי סרק. באמונה שלימה אני מאמין שכל מעשיו היו לשם שמיים ומתוך עבודת ה'. אחרי מעצר אישתי רחל ע"ה (אשת הכותב, נפטרה בכלא בארץ) ואחרי מעצרי שלי, בתשנ"א, בא ברוך לבקרנו במגרש הרוסים. ביקוריו נרשמו בבעלי אופי רפואי. לכן, למרות שאיש לא עקב, ולא היינו חולים, הקפיד ברוך לבדוק אותנו כדי לא להפר הנחייה, או ח"ו לשקר. אחרי הגיעי לכלא רמלה, החל ד"ר ברוך לבוא פעמיים בשבוע ללמד תורה. את זמן ביקוריו ניצל לחזק את אסירי ציון. האהבה שגילה כלפי כולנו היתה ללא שיעור. הוא היה באמת איש אהבה.

בפעם האחרונה שראיתיו היתה ערב פורים תשנ"ג. במסגרת השיעור שנהג להעביר הסביר לנו את מהותו של החג. הוא אמר שסיפור פורים צריך שיהיה נר לרגלינו בכל הנוגע להתנהגותינו מפני דיכוי. הוא אמר עוד שסיפור פורים הוא סיפור של קידוש ה'. זו ההזדמנות לקום בשם ה' ולהאבק ברשע גם בתוכנו וגם מחוצה לנו. אבל ה' יודע שלא כל אדם מסוגל להתגבר על פחדיו ועל יצר הרע שבתוכו. על כן, בחסדיו הרבים, ה' נותן לנו יום לעשות תשובה. הוא נותן לנו יום כי-פורים, אך אין תשובה גדולה, מתשובה שיש בה מעשה.

אחרי הסגרת לאמריקה עוד קיבלתי מכתבים מד"ר ברוך זצ"ל. תמיד הדגיש את מדת ההקרבה, שהרי בשבילו היתה ההקרבה דרך חיים ובשבילו היתה זו גם דרך למות.

לעולם לא נדע כמה נפשות הציל באותו היום. אבל בטוח אני שלא ספר את אלו הנפשות, שהרי לגבי ברוך הצלת נפשות היתה מעשה מיוחד אך ורק כאשר נעשה בידי זולתו. הוא לא הבחין מעולם בגדולתו שלו, רק בגדולת אחרים.

כל אימת שאני מעיין בתהלים קיט, מחשבתי על ברוך זצ"ל.

"אשרי תמימי דרך, ההולכים בתורת ה'."

[חזרה לתוכן](#)